

ព្រះបន្ទូល(ព្រះគម្ពីរ)នៅក្នុងជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

The Bible in the Life of a Christian

អ្នកនិពន្ធ រ៉ូប៊ុយ លេភីឡាវ

សំណួរពិភាក្សា

តើព្រះគម្ពីរពុទ្ធសាសនាខុសគ្នានឹងព្រះគម្ពីរគ្រីស្ទបរិស័ទយ៉ាងដូចម្តេច?

សេចក្តីផ្តើម

តាំងពីលោកុប្បត្តិជំពូកមួយព្រះជាម្ចាស់គឺជាព្រះដែលទាក់ទងនឹងមនុស្ស ហើយទ្រង់ទាក់ទងនឹងមនុស្សដោយប្រកាសព្រះបន្ទូល។ មនុស្សត្រូវស្តាប់ព្រះបន្ទូលនោះ ហើយទុកចិត្តនិងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនោះ។ ព្រះបន្ទូលដែលយើងត្រូវទុកចិត្តនិងស្តាប់តាមគឺជាព្រះគម្ពីរ។ មេរៀននៅខាងក្រោមនិងជួយគ្រីស្ទបរិស័ទយល់ឲ្យបានច្បាស់អំពីព្រះបន្ទូលនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង នៅក្នុងគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ និងជីវិតនៃពួកជំនុំ។

ការបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណបណ្ណាលអោយតែងបទគម្ពីរ

តើយើងបានរៀនអ្វីខ្លះអំពីព្រះគម្ពីរតាមខគម្ពីរខាងក្រោមនេះ:

សូមអាន ២ធិម៉ូថេ ៣:១៥-១៦

យោងតាមអត្ថបទនេះគ្រប់អត្ថបទគម្ពីរ សុទ្ធតែបានតែងដោយរបៀបណា?

គ្រប់អត្ថបទគម្ពីរបានចែងទុកដើម្បីផ្តល់អោយយើងមានអ្វី?

គ្រប់អត្ថបទគម្ពីរមានប្រយោជន៍សំរាប់អ្វី?

សូមអាន ២ពេត្រុស ១:២០-២១

យោងតាមអត្ថបទនេះ តើនរណាបានជំរុញចិត្តហោរា(ព្យាការី) ថ្លែងទុកព្រះបន្ទូលមក?

សូមកំណត់ពីរចំណុចមកពីអ្វីយើងរៀនខាងលើ។

១. គ្រប់អត្ថបទគម្ពីរមានគោលបំណងនាំយើងទៅព្រះគ្រីស្ទនិងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយយើងត្រូវអានព្រះគម្ពីរដោយយល់ដល់គោលបំណងនេះ។ ដូច្នេះ នៅពេលយើងអានព្រះគម្ពីរ និងបង្រៀនព្រះគម្ពីរយើងត្រូវសួរសំណួរថា «តើអត្ថបទនេះនាំខ្ញុំទៅជឿលើព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្តេច?

២. ព្រះវិញ្ញាណប័ក្តិអោយតែងព្រះគម្ពីរទាំងមូល ដូច្នេះការស្តាប់ព្រះគម្ពីរគឺជាការស្តាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ បើយើងចង់ស្តាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ចូរស្តាប់ព្រះគម្ពីរ។ គ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនបានយល់ច្រឡំអំពីការស្តាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅ

ពេលគេនិយាយអំពីការស្តាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គេមិនគិតអំពីការស្តាប់ព្រះគម្ពីរទេ។ គេមិនយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការអាន និងសិក្សាព្រះគម្ពីរ។ ទស្សនៈនេះគឺខុស។

ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរគឺជាការបើកសំដែងប្រកបដោយ អំណាចរបស់ព្រះ

ព្រះគម្ពីរគឺជាការបើកសំដែងដោយផ្ទាល់របស់ព្រះ។ ដូច្នេះគ្រប់ទាំងអ្វីដែលបទគម្ពីរនិយាយ គឺជាសេចក្តីដែលព្រះមាន បន្ទូល។ **ព្រះទ្រង់ដឹកនាំស្រ្តីរបស់ព្រះអង្គតាមរយៈបទគម្ពីរ។**

ដូច្នេះហើយយើងមិនអាចនឹងសំរេចថា ខគម្ពីរនេះខុសឬក៏ខគម្ពីរនោះត្រូវ(ខគម្ពីរនេះពិតឬក៏ខគម្ពីរនោះ មិនពិត) តាមរយៈ អារម្មណ៍របស់យើង ឬតាមបទពិសោធន៍ ឬតាមគំនិតរបស់យើងបានទេ។ យើងត្រូវតែចុះចូល នឹងបទគម្ពីរ និងត្រូវ ស្វែង រកការណែនាំរបស់ព្រះដោយអានបទគម្ពីរ។

ការនិយាយថាព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ គឺដូចគ្នានឹងការនិយាយថាព្រះគម្ពីរជាការបើកសំដែងមកពីព្រះ ហើយក៏ដូចគ្នា ទៅនឹងការនិយាយថាព្រះគម្ពីរកាន់អំណាចផងដែរ។ បានជានិយាយថា ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដែលប្រកបដោយ អំណាច ពីព្រោះព្រះទ្រង់ជាអ្នកនៅពីក្រោយដែលបណ្តាលឱ្យមានព្រះគម្ពីរនេះឡើង។ ដូច្នេះ ការនេះបង្ហាញឱ្យឃើញថា ព្រះគម្ពីរខុសពី សៀវភៅផ្សេងៗទៀត។ ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាការចងក្រងនៃពួកសាសនា ដែលតាមគំនិតរបស់មនុស្សសុទ្ធ សាធ្ងរ ប៉ុន្តែគឺវាជាការចងក្រងដោយមនុស្សដែល ព្រះទ្រង់បានបើកសំដែង ព្រះបន្ទូលទ្រង់មកពួកគេ។

ផ្ទៃរឿងនិងគោលបំណងនៃបទគម្ពីរ

បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលដែលប្រកបដោយអំណាចរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែតើព្រះបន្ទូលនោះនិយាយអំពីអ្វី? ផ្ទៃរឿង (គោលគំនិត)ដ៏ សំខាន់ជាងគេបំផុតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺមិនមែនមនុស្សទេ តែជាព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទាល់វិញ ហើយអ្វីដែល ជាចំណុចកណ្តាលនៃ បទគម្ពីរនោះគឺជាព្រះនិងព្រះគ្រីស្ទ។ បទគម្ពីរជាព្រះរាជសារមួយដែលពណ៌នាអំពីថាតើទ្រង់ ជានរណា និងថាតើផែន ការណ៍និងគោលបំណងរបស់ទ្រង់ជាអ្វី។ នៅក្នុងបរិបទនេះ បទគម្ពីរក៏និយាយផងដែរ អំពីមនុស្ស ពិភពលោក ស្នាព្រះ ហស្តដទៃទៀត ។ល។ ឧទាហរណ៍ គោលបំណងមួយនៃលោកុប្បត្តិ១គឺបានបង្រៀនយើងអំពីព្រះ។

ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃបទគម្ពីរ

និយមន័យនៃភាពគ្រប់គ្រាន់ នៃបទគម្ពីរ

ភាពគ្រប់គ្រាន់នៃបទគម្ពីរមានន័យថាបទគម្ពីរមានគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលយើងត្រូវការសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ សំ រាប់ជាការទុកចិត្តទ្រង់ទាំងស្រុង និង សំរាប់ជាការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ដោយអស់អំពីចិត្ត។

ភស្តុតាងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
តើខគម្ពីរទាំងនេះបង្ហាញអំពីភាពល្មមនៃព្រះគម្ពីរយ៉ាងដូចម្តេច?
២ធីម៉ូថេ ៣:១៥-១៧

ទំនុកជំរើង ១១៩:១

ចោទិយកថា ២៩:២៨

ចោទិយកថា ៣០:១១-១៤

យើងអាចឃើញគ្រប់ទាំងការដែលព្រះបានមានបន្ទូលនៅក្នុងបទគម្ពីរ

កាលណាយើងពិចារណាលើប្រធានបទ ដែលទាក់ទងនឹងព្រះគម្ពីរ នោះយើងដឹងថា នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ព្រះ បានមានបន្ទូល ប្រកបដោយអំណាច ហើយប្រាប់យើងគ្រប់អ្វីៗដែលយើងចាំបាច់ត្រូវដឹង។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមានន័យថា ព្រះគម្ពីរត្រូវឆ្លើយគ្រប់ ទាំងសំណួររបស់យើងទេ។ ឧទាហរណ៍ ព្រះគម្ពីរមិនបានប្រាប់យើងថាតើយើងត្រូវ រៀបចំកម្មវិធីថ្វាយបង្គំព្រះនៅក្នុងក្រុម ជំនុំតាមលំដាប់លំដោយណាមួយនោះទេ។ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរពិតជាបានប្រាប់យើងអំពី គោលការណ៍និងគោលដៅទូទៅសំរាប់ កម្មវិធីថ្វាយបង្គំ ហើយ ការរៀបចំកម្មវិធីថ្វាយបង្គំគឺត្រូវតែអនុវត្តតាមគោលការណ៍ និងគោលដៅទាំងនោះ ហើយការរៀបចំ កម្មវិធី ថ្វាយបង្គំគឺត្រូវរៀបចំអោយបានតាមលំដាប់លំដោយ និងមានសណ្តាប់ធ្នាប់ល្អ។

នេះខុសពីជំហររបស់រ៉ូម៉ាន់កាតូលិក ដែលនិយាយថា យើងមិនអាចស្តាប់លើគ្រប់ទាំងអ្វីដែលព្រះទ្រង់មាន បន្ទូលនោះទេ លុះត្រាតែយើងបានស្តាប់នូវអ្វីៗដែលពួកជំនុំកាតូលិកបាននិយាយជាមុនសិន។ យើងអាចនិយាយថា ទោះបីជាក្រុមជំនុំ អាចជួយយើងឱ្យយល់អំពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនក៏ដោយ គង់តែព្រះទ្រង់មិនដែលបន្ថែមអ្វី ផ្សេងលើសពីអត្ថបទព្រះគម្ពីរ ដោយសារពួកជំនុំឡើយ។ គ្មានកន្លែងណាមួយ និងគ្មានពេលណាមួយ ដែលព្រះទ្រង់ បានបន្ថែម លើបទគម្ពីរដែលយើង ត្រូវជឿនិងស្តាប់បង្គាប់រួចហើយនោះទេ។

ការអនុវត្ត

ក. មិនបន្ថែមគម្ពីរទៀត

នេះជាកំហុសរបស់ពួកក្រុមខុសឆ្គង ។ ហើយក៏អាចកើតមានផងដែរនៅក្នុងក្រុមជំនុំ របស់យើង។

ខ. មិនតម្រូវឱ្យជឿលើអ្វីថែមទៀតទេ

បទគម្ពីរបានផ្តល់អោយយើងមានសេចក្តីជឿជាក់លើសេចក្តីសង្គ្រោះ និងហាមឃាត់យើងមិនអោយស្តាប់នរណា ម្នាក់ដែល និយាយថាពួកគេមានដំណឹងល្អផ្សេងទៀត ឬការបើកសំដែងថ្មីណាមួយទៀតដែលយើងត្រូវជឿឡើយ ។

គ. សង្កត់ធ្ងន់នូវអ្វីដែលបទគម្ពីរបានសង្កត់ធ្ងន់ហើយមានការស្តាប់ចិត្តនូវអ្វីៗដែលព្រះគម្ពីរបានបើកសម្តែងរួចហើយ នៅក្នុងចោទិយកថា ២៩:២៨ យើងឃើញថាសេចក្តីលាក់កំបាំងជារបស់ផងព្រះ។ យើងគួរតែមានការស្តាប់ចិត្តនូវអ្វី ដែល ព្រះទ្រង់បានបើកសំដែង ហើយយើងមិនត្រូវរត់វាអំពីសេចក្តីលាក់កំបាំងទាំងនោះទេ។ ព្រះទ្រង់បានប្រទាន មកនូវភាពល្អ គ្រប់គ្រាន់នៃបទគម្ពីរ ដូច្នេះរឿងដែលបទគម្ពីរបានចែងច្បាស់ នោះយើងគួរតែដៅបញ្ជាក់បទគម្ពីរ។

ភាពសមនឹងទុកចិត្តនៃបទគម្ពីរ

សូមអាន ហេប្រើ ៦:១៤ យោងតាមខគម្ពីរនេះ តើយើងរៀនបានអ្វីខ្លះ អំពីព្រះ?

តើយើងរៀនបានអ្វីខ្លះ អំពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ តាមរយៈខគម្ពីរខាងក្រោមនេះ?
ទំនុកដំកើង ១២:៦

ទំនុកដំកើង ១៩:៧

សុភាសិត ៣០:៥

យ៉ូហាន ១០:៣៥

យើងអាចទុកចិត្តព្រះគម្ពីរទាំងស្រុង គឺគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលព្រះគម្ពីរបានចែង។ ហេតុផលដែលយើង អាចទុកចិត្តព្រះគម្ពីរ ពីព្រោះព្រះគម្ពីរគ្មានកំហុស។ ដូច្នោះយើងគួរជឿតាមដោយគ្មានការសង្ស័យ។ ព្រះគម្ពីរគ្មានកំហុស ទាល់តែសោះ ពីព្រោះ ជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះហើយព្រះទ្រង់មិនចេះកុហកឡើយ។ មួយទៀត យើង អាចទុកចិត្តព្រះគម្ពីរបាន ពីព្រោះព្រះទ្រង់មិន ដែលផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ ប្រសិនបើព្រះទ្រង់ផ្លាស់ប្តូរនោះ អញ្ចឹងមានន័យថាអ្វីៗ ដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលអំពីអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ កាលពីពីរពាន់ឆ្នាំមុន វាប្រហែលលែងពិតទៀតហើយ។ ប៉ុន្តែដោយព្រោះ ព្រះទ្រង់មិនបានផ្លាស់ប្តូរ នោះព្រះគម្ពីរនៅតែ ពិតជានិច្ចដដែល។

ទោះបីជាបទគម្ពីរពិតប្រាកដក៏ដោយ ក៏យើងអាចយល់ខុសដែរ នៅពេលយើងកាត់ស្រាយវាមិនបាន ត្រឹមត្រូវ។ ទោះជា យ៉ាងណាក៏ដោយ នៅពេលការនេះកើតឡើងមែននោះ គឺវាមិនមែនជាកំហុសរបស់ព្រះគម្ពីរ ឬព្រះទេ ប៉ុន្តែវាជាកំហុស របស់យើងវិញ។ ដូច្នោះវាមិនងាយនឹងច្រលំទេ កាលណាយើងមើលទៅលើបរិបទ ទាំងមូលនៃបទគម្ពីរនោះ ប៉ុន្តែបើយើង មើលតែមួយខគម្ពីរឬខគម្ពីរហើយយើងកាត់ស្រាយបទគម្ពីរ ដោយមិនមើលទៅលើបរិបទជុំវិញ ឬមិនពិចារណាអំពីខ្លឹម សារទាំងមូលនៃព្រះគម្ពីរទេ នោះវានាំអោយយើងយល់ខុសហើយ។

គុណតំលៃនិងគោលបំណងនៃបទគម្ពីរ

តើខគម្ពីរខាងក្រោមនេះបង្រៀនអ្វីខ្លះ អំពីតំលៃនិងគោលបំណងនៃបទគម្ពីរ?
ទំនុកដំកើង ១៩:៨

ទំនុកដំកើង ១១៩:៩

ទំនុកដំកើង ១១៩:៧២

ទំនុកដំកើង ១១៩:៩៧

ទំនុកដំកើង ១១៩:១០៥

រ៉ូម ១៥:៤

១កូរិនថូស ១០:៩-១២

២ធីម៉ូថេ ៣:១៥-១៧

យ៉ាកុប ១:២១

តាមរយៈខគម្ពីរខាងលើនេះយើងឃើញថាគោលបំណងនៃការបើកសំដែងរបស់ព្រះ គឺដូចគ្នានឹងគោល បំណងនៃបទគម្ពីរ ដែរ គឺប្រយោជន៍ឱ្យយើងមានទំនាក់ទំនងនឹងព្រះនៅក្នុងរបៀបណាមួយដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ។ គោលបំណងនោះ បង្រៀនយើងអំពីរបៀបស្រឡាញ់ ទុកចិត្តនិងស្តាប់បង្គាប់ព្រះ រស់ក្នុងសេចក្តីជំនឿសង្ឃឹម និងស្រឡាញ់ តាមរយៈដំណឹង ល្អអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែជាមួយគ្នា គោលបំណងនេះមិនមានបំណងដោះស្រាយបញ្ហាទាំងឡាយដែលមាននៅក្នុង ជីវិតរបស់យើង ឬធ្វើការសំរេចចិត្តឱ្យយើង ដូចជាអ្នកណាដែលត្រូវរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយ កន្លែងណាដែលត្រូវរស់នៅ និងការងារឬអាជីពអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើនោះឡើយ។

របៀបខុសក្នុងការប្រើព្រះគម្ពីរ

មានរបៀបខុសផ្សេងៗដែលពួកគ្រីស្ទបរិស័ទប្រើព្រះគម្ពីរ។ នៅទីនេះយើងនឹងមើលលើរបៀបខុសបីយ៉ាងសង្ខេប។ របៀបខុសទីមួយគឺថា ពួកគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រាន់តែមើលលើខគម្ពីរផ្សេងៗដោយចៃដន្យ មិនមានរចនាសម្ព័ន្ធនៅក្នុងរបៀប ដែលពួកគេអានព្រះគម្ពីរ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេអនុវត្តខគម្ពីរមួយដោយមិនគិតពីបរិបទរបស់វា។ ឧទាហរណ៍ ពួកគេអាច អាននិក្ខមនំ ៣១:១២-១៧ ហើយគិតថា ពួកគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែរក្សាថ្ងៃសៅរ៍ជាថ្ងៃឈប់សម្រាក (ថ្ងៃឈប់សម្រាក គឺជាថ្ងៃ សៅរ៍)។ យើងត្រូវតែកាត់ស្រាយបទគម្ពីរផ្សេងៗដោយការគិតអំពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរទាំងមូលនិយាយ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិន បង្គាប់ឱ្យពួកគ្រីស្ទបរិស័ទរក្សាថ្ងៃឈប់សម្រាក នោះទេ (កូល៉ុស ២:១៦-១៧)។

របៀបខុសទីពីរក្នុងការអានព្រះគម្ពីរគឺ ការគិតថាព្រះគម្ពីរគ្រាន់តែជាសៀវភៅក្បួនច្បាប់ ឬសៀវភៅអំពីសីលធម៌។ ព្រះគម្ពីរ ពិតជាមានច្បាប់និងបង្រៀនអំពីសីលធម៌ ប៉ុន្តែនោះមិនមែនជាលក្ខណៈគ្រឹះរបស់ព្រះគម្ពីរនោះឡើយ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះដែលបើកសំដែងផែនការណ៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះគ្រីស្ទគឺជាចំនុចកណ្តាល។ យើងត្រូវ តែអានព្រះគម្ពីរតាមរបៀបនេះ។

របៀបខុសទីបីគឺ គ្រាន់តែអានផ្នែកផ្សេងៗរបស់ព្រះគម្ពីរដើម្បីលើកទឹកចិត្តយើង ប៉ុន្តែមិនជឿលើអ្វីដែលព្រះគម្ពីរនិយាយទេ ។ ចូរស្រមៃថា មានការរត់ប្រណាំងចំងាយឆ្ងាយមួយដែលអ្នករត់ប្រណាំងទាំងអស់ត្រូវតែរត់តាមផ្លូវជាច្រើន។ ពួកគេមិន ស្គាល់ផ្លូវទាំងអស់របស់ការរត់ប្រណាំងនោះទេ ដូច្នេះពួកគេត្រូវមានផែនទីមួយដើម្បីបង្ហាញផ្លូវដែលពួកគេត្រូវរត់តាម។ សូមស្រមៃថា អ្នករត់ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេប្រើផែនទី ប៉ុន្តែមិនធ្វើតាមអ្វីដែលផែនទីប្រាប់នោះទេ។ គាត់គ្រាន់តែគិតថា ផែនទីនោះស្អាតហើយផ្តល់ឱ្យគាត់មានគំនិតល្អៗ។ ដូច្នេះ ពេលកំពុងរត់ប្រណាំងហើយគាត់ហត់ នោះគាត់យកផែនទី ចេញមកមើល គាត់ក៏មានអារម្មណ៍សប្បាយ ពីព្រោះគាត់បានមើលផែនទីដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍មួយនេះ ដែលធ្វើឱ្យគាត់ មានកំលាំងបន្តរត់ទៅមុខទៀត។ ប៉ុន្តែគាត់មិនរត់នៅក្នុងទិសដែលផែនទីប្រាប់គាត់ឱ្យរត់នោះទេ។ តើគាត់នឹងរត់ទៅដល់ទី ផ្តាច់ព្រាត់ដែរឬទេ? ទេ។

មនុស្សខ្លះចាត់ទុកព្រះគម្ពីរដូចគ្នាអញ្ចឹងដែរ។ ពួកគេប្រើខគម្ពីរផ្សេងៗចេញពីព្រះគម្ពីរ ដែលពួកគេចូលចិត្ត មកលើកទឹកចិត្តខ្លួនឯង និងជួយធ្វើឲ្យពួកគេមានអារម្មណ៍សប្បាយ ឬមានអារម្មណ៍សុខសាន្ត ប៉ុន្តែពួកមិនជឿលើអ្វីដែលព្រះគម្ពីរនិយាយនោះឡើយ។ សូម្បីតែគ្រូគង្វាលខ្លះក៏ធ្វើដូចនេះផងដែរ។ ឧទាហរណ៍ គ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះចូលចិត្តស្តាប់ព្រះគម្ពីរផ្សេងៗចេញពីព្រះគម្ពីរ ដែលបង្រៀនថា ព្រះ ស្រលាញ់យើង។ នោះធ្វើឲ្យពួកគេមានអារម្មណ៍សប្បាយសុខសាន្ត ប៉ុន្តែពួកគេមិនជឿលើអ្វី ដែលព្រះគម្ពីរនិយាយអំពីការដែលព្រះបោះទំលាក់មនុស្សទៅក្នុងស្ថាននរកនោះទេ ឬពួកគេមិនចង់អានឬស្តាប់ព្រះគម្ពីរដែលពួកគេមិនចូលចិត្តឡើយ។

ដូច្នេះ មនុស្សទាំងនេះ រៀនព្រះគម្ពីរ ប៉ុន្តែពួកគេមិនជឿព្រះគម្ពីរនោះទេ។ គ្រាន់តែការជឿលើផ្នែកខ្លះនៃព្រះគម្ពីរដែលយើងចូលចិត្ត មិនមែនជាការជឿព្រះគម្ពីរនោះទេ។ ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យចំពោះទង្វើបែបនេះឡើយ ពីព្រោះនេះគឺជា ការរើស ព្រះ មិនមែនជា ការជឿព្រះនោះឡើយ។ ទង្វើបែបនេះមានលក្ខណៈអំនួត អាត្មានិយម និងថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ជាលក្ខណៈអំនួតដោយព្រោះយើងគិតថា អ្វីដែលយើងជឿគឺល្អប្រសើរជាងអ្វីដែលព្រះមានបន្ទូល។ ជាលក្ខណៈអាត្មានិយមដោយព្រោះយើងគ្រាន់តែប្រើព្រះសំរាប់ផលប្រយោជន៍របស់យើងប៉ុណ្ណោះ។ ជាលក្ខណៈថ្វាយបង្គំរូបព្រះដោយព្រោះយើងបង្កើតព្រះទៅតាមអ្វីដែលយើងចង់បាន។

ព្រះគម្ពីរនិងគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ

យោងតាមចេតិយកថា ៦:៤-៧, ២០-២៤ និង អេភេសូរ ៦:៤ បង្រៀនយើងថាមាតាបិតា(ជាពិសេសឪពុក) ត្រូវអប់រំកូនដោយពាក្យប្រៀនប្រដៅ និងដំបូន្មានស្របតាមព្រះអម្ចាស់ គឺគេត្រូវបង្រៀនកូនអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះរាល់ពេលវេលា។ ដូច្នេះ មាតាបិតាត្រូវអាននិងសិក្សាព្រះគម្ពីរជាមួយនឹងកូនរាល់ថ្ងៃ។

ព្រះគម្ពីរនិងពួកជំនុំ

នៅក្នុងសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មីព្រះជាម្ចាស់បានប្រមូលរាស្ត្ររបស់ព្រះប្រយោជន៍ដើម្បីអោយគេព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំរាស្ត្ររបស់ព្រះតាមរយៈព្រះបន្ទូលហើយព្រះអង្គប្រទានអ្នកដឹកនាំដែលមានតួនាទីប្រកាសនិងបង្រៀនព្រះបន្ទូលដើម្បីរៀបចំគ្រីស្ទបរិស័ទអោយបំពេញមុខងារបម្រើ និងកសាងរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើង រហូតដល់យើងទាំងអស់រួមគ្នា មានជំនឿតែមួយ ក្នុងការស្គាល់ព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងទៅជាមនុស្សពេញវ័យ ឡើងដល់កំពស់របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងភ្ជាប់គ្នាឡើងយ៉ាងមាំ (អេភេសូរ ៤:៧-១៦)។ ដូច្នេះជាការសំខាន់ណាស់ដែលពួកជំនុំមានគ្រូគង្វាលដែលបានយល់ព្រះគម្ពីរយ៉ាងល្អដោយគាត់យកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់ដឹកនាំពួកជំនុំដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មួយវិញទៀត សេចក្តីអធិប្បាយនៅក្នុងកម្មវិធីគឺជាការសំខាន់មែន។ ពួកជំនុំខ្លះមិនសូវចាប់អារម្មណ៍នឹងការអធិប្បាយ (ឧទាហរណ៍ គេច្រៀងអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរប៉ុន្តែមានសេចក្តីអធិប្បាយដ៏ខ្លីឬមិនស្តាប់សេចក្តីអធិប្បាយ)។ ការប្រព្រឹត្តនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ គ្រូអធិប្បាយមិនអាចយកព្រះគម្ពីរដើម្បីគាំទ្រយោបល់របស់ខ្លួន ប៉ុន្តែប្រកាសប្រសាសន៍នៃព្រះគម្ពីរ គឺព្រះយេស៊ូវព្រះគ្រីស្ទ។

សរុបសេចក្តី

គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវអាន សិក្សា ទុកចិត្ត និង ស្តាប់តាមព្រះគម្ពីរទាំងមូល។ គេត្រូវធ្វើនេះដោយខ្លួនឯង នៅក្នុងគ្រួសារ និងនៅក្នុងពួកជំនុំ។ ជាការល្អដែលយើងអានតាមកណ្តា ឧទាហរណ៍ អានដំណឹងល្អម៉ាកុសមួយដំណាច់រាល់ថ្ងៃ។ បន្ទាប់ពីបានអានកណ្តាមួយសព្វគ្រប់ហើយ ចាប់ផ្តើមអានកណ្តាមួយទៀត ឧទាហរណ៍ កណ្តា១កូរិនថូស។ យើងមិនអានព្រះគម្ពីរប្រយោជន៍ដើម្បីអោយបានកុសលទេ ប៉ុន្តែប្រយោជន៍ដើម្បីអោយយើងស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់និងទៅជាមនុស្សពេញវ័យ ឡើងដល់កំពស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។